

Předvánoční vzpomínání

„Myslím, že něco slyším“, řekl dědeček a přiložil ucho na dveře vedoucí do malého pokojíčku vedle kuchyně. „Jako by tam šustil nějaký papír.“ Alenka honem také běžela přiložit ucho na dveře, ale na pánvích prskal olej, ve kterém se smažil kapr i řízky, a tak neslyšela nic. Nebo že by ano? Ano! Opravdu, jako by v pokojíku šustil papír. Úplně stejně, jako když paní prodavačka v obchodě balí knížku. Nebo jako když se balí panenka. Panenka v krabici. Velká, chodící a mluvící. Jako má Hanička. Když se nakloní, řekne „mama“. Panenka, ne Hanička. Ta řekla „Panenka už musí spinkat“ a uložila ji do postýlky, když ji Alence předtím půjčila jen na malou chvíli. Jen aby si Alenka vyzkoušela, jak panenka chodí, jen pár krůčků, a jak mluví.

Babička obrátila na pánvi řízky a z velkého plechového lavoru se dvěma uchy začala nandávat na talíře hromádky bramborového salátu. Naložené talíře odkládala na mycák, aby byly připravené k rychlému servírování po polévce. Ta je dnes dvojí, rybí a hovězí s knedlíčky. Alenka si dá hovězí, protože už před lety viděla babičku, jak do hrnce strká rybí hlavy s divnými očima. I když si pak u stolu všichni, kdo rybí polévku jedli, pochvalovali, jak je dobrá a že se babičce snad povedla víc než loni, kdy byla výtečná, Alenka by ji nedokázala polknout a před nabízenou lžící vždycky pevně stiskne zuby.

U okna klečely Alenčiny sestřenice, dýchaly na sklo a doufaly, že zahlédnou Ježíška, až od nich poletí pryč k dalším dětem. Alenka se k nim přidala. Poznala by ho na první pohled. Není už dávno to miminko, které v plenkách leží v jesličkách, jako je to v tom betlémě z papíru, který se strejdou vystříhovali před týdnem. Je to mladý muž s dlouhými vlasy a v dlouhé košili, ukazuje si na srdce a usmívá se smutně jako na obraze, který visí u babičky. Srdce má uprostřed hrudi, ne jako Alenka, která ho slyší a cítí tepat na levé straně. Hodně silně, když se bojí nebo když utíká anebo teď, kdy čeká na zvoneček, kterým dá Ježíšek najevo, že už jsou dárky pod stromečkem a že už odlétá. Alenka se vždycky snaží rychle běžet do pokoje a zahlédnout Ježíška, ale v pokoji je vždycky jen lehce pootevřené okno, stromeček s hořícími svíčkami a jiskřícími prskavkami a pod ním hromádka dárků.

Jenže nejdřív musí být večeře, pak se ještě musí umýt nádobí, ještě že alespoň koupání proběhlo odpoledne. Dědeček už ráno zatopil pod velkým válcem v koupelně a postupně se všichni vykoukali a umyli si vlasy, jako by byla sobota.

Konečně! Konečně babička vyndala z pánve poslední usmažené řízky a přidala je k ostatním do velkého pekáče, který zavřela zase do trouby, aby řízky nevystydly. Pomalu si odvázala velkou zástěru, kterou měla oblečenou přes tmavé sváteční šaty s bílým límečkem, a uvázala si mnohem menší bílou zástěrku s nažehleným volánkem. Všichni si posedali kolem rozloženého stolu a babička začala nalévat polévky do talířů, jakou kdo chtěl.

Alenka chtěla jen maličko a jedla rychle, ale strejda Vašek si nechal nalít ještě sběračku – „Ta je výtečná, máti, povedla se ti.“ – a tak musela stejně čekat, než přišly na stůl talíře se salátem, ke kterému babička přidávala buď řízek, nebo smaženého kapra, jak si kdo řekl. Alenka chtěla řízek, dostala ho půlku, kterou hned oloupala a pečlivě zkoumala, který kousek je libový a kde je tlusté maso, fůůůj, to ona nerada. Nakonec snědla oloupanou křupavou strouhanku, která na celém řízku vždycky byla to nejlepší.

Po večeři všechny holčičky dostaly utěrku a honem utíraly ještě horké talíře, které teta ani neodkládala do dřezu, ale podávala jim je rovnou, a ony je zase podávaly druhé tetě, aby je mohla uklidit do kredence. Potom honem ještě do koupelny přičísnout vlásky, zatímco babička věšela mokré utěrky nad kamna, a najednou jako by Alenka ze zadního pokoje slyšela zvonek. „Slyšeli jste to? Ježíšek, to zvoní Ježíšek!“, volala a všechny utíkaly zpátky do kuchyně.

Dědeček povídá: „Taky se mi zdálo, že slyším zvonění. Ale nejsem si jistej. Já bych se tam kouknul, ale bojím se, abych Ježíška třeba nevyplašil dřív, než nadělí dárečky. Co kdyby uletěl a nenechal tu nic?“ A podíval se směrem ke třem malým holčičkám ve svátečních šatech, které stály v kuchyni s tvářemi začervenalými napětím a ani nedutaly. „No tak jo, zkusím se opatrně kouknout, potichoučku, jen malou škvírkou“, řekl dědeček a podíval se tichoučce malou škvírkou do pokoje za kuchyní.

Potom dveře do pokoje otevřel dokořán a tam stál ozdobený vánoční stromeček, svíčky na něm hořely a prskavky prskaly, pod stromečkem stály sáňky a na nich a vedle nich bylo plno balíčků a v kuchyni strejda pustil gramofonovou desku a my všichni jsme zpívali Narodil se Kristus Pán, veselme se, z růže kvítek vykvet nám, radujme se.

Vyšlo na Zvířetníku 19. 12. 2017

http://neviditelnypes.lidovky.cz/vanoce-detstvi-vzpominky-090-/p_zviretnik.aspx?c=A171218_2

[04258 p zviretnik kosa](#)

{fshare}